

Arrest

nr. 250 143 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van voormelde minderjarige kinderen, op 4 mei 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2019 dient de eerste verzoekende partij voor haar minderjarige kind Z. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omwille van de medische situatie van de dochter Z., geboren in 2015.

1.2. Op 13 augustus 2019 dient de eerste verzoekende partij voor haar minderjarige kind Zah. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de medische situatie van de dochter Zah., geboren in 2016.

1.3. Op 14 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 14 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.2. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.5. Op 12 november 2019 dient de eerste verzoekende partij op grond van haar eigen medische situatie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 25 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.5. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.7. Op 15 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,
(...) + 2 kinderen: (...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/05/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.8. Bij arresten nrs. 237 540 en 237 541 van 26 juni 2020 verwerpt de Raad de beroepen vermeld in punten 1.3. en 1.4.

1.9. Op 14 oktober 2020 dient de eerste verzoekende partij voor haar minderjarige kind Z. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de medische situatie van de dochter Z., geboren in 2015.

1.10. Op 14 oktober 2020 dient de eerste verzoekende partij op grond van haar eigen medische situatie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 12 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 12 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder rolnummer 255 722.

1.13. Op 12 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder rolnummer 255 728.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op, voor zover het beroep werd ingesteld namens de minderjarige kinderen.

De verwerende partij stelt in haar verweernota *“dat het verzoekschrift onontvankelijk verklaard dient te worden in zoverre ze door verzoekende partij werd ingediend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger over haar minderjarige kinderen waarbij zij niet aantoont dat zij beantwoordt aan de voorwaarden om alleen en in hun naam deze handeling te kunnen stellen.”*

De verwerende partij verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad.

De wettelijke vertegenwoordiging van ‘begeleide’ minderjarige vreemdelingen wordt krachtens artikel 35,§ 1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (de artikelen 389-420 van het B.W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid van het B.W.) (RvS 18 juni 2010, nr. 205.421). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid van het B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686 AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat zowel de vader als de moeder het beroep hebben ingediend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. De verwerende partij kan niet gevolgd worden waar zij aanvoert dat enkel de moeder, zonder de vader, optreedt in naam van de minderjarige kinderen. De kinderen worden aldus op rechtsgeldige wijze vertegenwoordigd.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel

3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 62, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen Pagina 7 van 15 van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. -

De verzoekende partij had erop kunnen wijzen dat zij zwanger is sinds begin januari 2020. Verzoekster wijst hiervoor naar bijgevoegd attest (stuk 3) en haar zwangerschapsboekje (stuk 4) waaruit dit blijkt.

Verzoekster had vervolgens kunnen wijzen op de meest recente medische situatie van Z. (...) (stuk 5). Door Dr. M.L. (...) van het UZA Kinderpneumologie wordt geattesteerd dat Z. (...) een ernstige vorm van mucoviscidose heeft gebaseerd op enerzijds haar genotype maar ook que kliniek. Dit creëert een uitgesproken therapienood en vergt een intensieve opvolging in een erkend, gekwalificeerd mucoviscidosecentrum met aandacht voor urgente opvang bij acute exacerbaties. Dr. M.L. (...) vervolgt dat mucoviscidose een zeer ernstige aangeboren, genetische aandoening uitmaakt met progressieve deterioratie. Het belang van een onderhoudsbehandeling en opvolging om de klinische achteruitgang te voorkomen hoeft dan ook geen betoog. Omwille van deze reden is voor Z. (...) het verderzetten van de huidige behandeling en opvolging cruciaal om de spectaculaire verbetering die we hierdoor bij haar bereikt hebben de vorige maanden verder te kunnen behouden en haar toe te laten ook verder eindelijk aan het dagelijkse, schoolse leven te kunnen deelnemen. Dr. M.L. (...) is dat de behandeling van mucoviscidose momenteel op een keerpunt is gekomen met de ontwikkeling van innovatieve medicatie ovm CFTR-modulatoren die het primaire defect op medicamenteuze wijze kunnen herstellen. Verschillende van deze modulatoren zijn reeds of zullen in de naaste toekomst beschikbaar zijn in België. Deze medicatie zal de toekomst voor patiënten met hetzelfde genotype als Z. (...) aanzienlijk veranderen, maar de beschikbaarheid van deze producten in de NIET-westerse wereld zal vermoedelijk nog zeer lang op zich laten wachten (stuk 5).

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging.

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde in elk geval heeft nagelaten om met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Op 9 november 2019 werd door de moeder van het gezin, D.R. (...), een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend in eigen naam. Deze aanvraag is momenteel nog in behandeling en werd dus nog niet beoordeeld door verweerder. Er werd hierdoor ten onrechte geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de moeder van het gezin.

De verzoekende partij voegde in dit schrijven een standaard medisch attest, opgesteld door Dr. O.A. (...), toe. Dit standaard medisch attest werd opgesteld 19 september 2019 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de moeder. De verzoekende partij voegde ook nog een tweede standaard medisch getuigschrift, opgesteld door Dr. O.A. (...), toe. Dit standaard medisch attest werd opgesteld 16 juli 2019 en eveneens voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van mevrouw R. (...). Naast de standaard medische getuigschriften worden er door verzoekster nog verschillende bijlagen gevoegd die worden gebundeld onder stuk 4 bij de aanvraag.

Met deze documenten wordt de medische situatie van mevrouw R. (...) beschreven, op basis waarvan de aanvraag werd ingediend. Hieruit blijkt dat mevrouw R. (...) te kampen heeft met een ernstige mentale problematiek (depressie) omwille van de feiten waarmee zij werd geconfronteerd. Bovendien wijst verzoekster erop dat zij momenteel zwanger is, hetgeen blijkt uit bijgevoegd attest (stuk 3) en haar zwangerschapsboekje (stuk 4).

Op geen enkele manier blijkt evenwel - gelet op de vermelde motieven in de bestreden beslissing die enkel betrekking hebben op de afwezigheid van een geldig verblijfsrecht - dat bij het nemen van de verwijderingsbeslissing met de gezondheidstoestand van verzoekster werd rekening gehouden.

Er werd evenmin rekening gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen en hun gezondheidstoestand (gelet op de vermelde motieven in de bestreden beslissing die enkel betrekking hebben op de afwezigheid van een geldig verblijfsrecht).

De medische situatie van Z. (...) is ernstig. Zij werd gediagnosticeerd met cystic fibrosis (mucoviscidose) en thalassemia minor (een erfelijke ziekte waarbij de rode bloedkleurstof niet goed aangemaakt wordt). Door de aandoening van Z. (...) dient zij een uitgebreide opvolging en behandeling te ondergaan. De verzoekende partij wijst daarbij op de meest recente medische informatie van Z. (...) (stuk 5). Door Dr. M.L. (...) van het UZA Kinderpneumologie wordt geattesteerd dat Z. (...) een ernstige vorm van mucoviscidose heeft gebaseerd op enerzijds haar genotype maar ook op kliniek. Dit creëert een uitgesproken therapienood en vergt een intensieve opvolging in een erkend, gekwalificeerd mucoviscidosecentrum met aandacht voor urgente opvang bij acute exacerbaties. Dr. M.L. (...) vervolgt dat mucoviscidose een zeer ernstige aangeboren, genetische aandoening uitmaakt met progressieve deterioratie. Het belang van een onderhoudsbehandeling en opvolging om de klinische achteruitgang te voorkomen hoeft dan ook geen betoog. Omwille van deze reden is voor Z. (...) het verderzetten van de huidige behandeling en opvolging cruciaal om de spectaculaire verbetering die we hierdoor bij haar bereikt hebben de vorige maanden verder te kunnen behouden en haar toe te laten ook verder eindelijk aan het dagelijkse, schoolse leven te kunnen deelnemen. Dr. M.L. (...) is dat de behandeling van mucoviscidose momenteel op een keerpunt is gekomen met de ontwikkeling van innovatieve medicatie o.v.v. CFTR-modulatoren die het primaire defect op medicamenteuze wijze kunnen herstellen. Verschillende van deze modulatoren zijn reeds of zullen in de naaste toekomst beschikbaar zijn in België. Deze medicatie zal de toekomst voor patiënten met hetzelfde genotype als Z. (...) aanzienlijk veranderen, maar de beschikbaarheid van deze producten in de NIET-westerse wereld zal vermoedelijk nog zeer lang op zich laten wachten (stuk 5).

Ook de medische situatie van Z. (...) is ernstig.

Zij werd op 28 juni 2016 geboren na een zwangerschap van 7 maanden. Bij de geboorte werd een rectale prolaps DD Hirschsprung vastgesteld. De moeder van Z. (...) heeft haar niet laten opereren hiervoor, gelet op het overlijden van haar broer tijdens de OK voor Hirschsprung. Er zou ook sprake zijn van een achterliggende ontwikkeling omdat Z. (...) amper spreekt. Z. (...) wordt opgevolgd door dokter A.J. (...). Door haar werd een onderzoek uitgevoerd, zoals genoteerd in een omstandig verslag van 17 juli 2019 (zie stuk 3 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf van 13 augustus 2019). Als besluit meent zij dat er vermoedelijk sprake is van autisme. Er werd een doorverwijzing bevolen voor ontwikkelings- en gedragsonderzoek. Z. (...) neemt momenteel twee soorten medicatie: Ferricure en Foliumzuur. De behandeling die zij zal dienen te ondergaan, temeer indien het vermoeden van autisme wordt bevestigd, is levenslang van aard. Deze behandeling is tevens noodzakelijk. Zonder de nodige en gepaste

stimulatie, is een stop in de ontwikkeling van Z(...) te verwachten, zoals vermeld wordt op het standaard medisch getuigschrift (zie stuk 2 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf van 13 augustus 2019).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van artikel 3 EVRM, artikel 3 IVRK en artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

5. De verzoekende partij wijst er nog op dat, via de verplichting tot formele motivering, de gemachtigde in elk geval uitdrukkelijk dient te motiveren op welke wijze werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zodat aan de verplichting van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM werd voldaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet het geval is. Meer nog, er blijkt op geen enkele manier dat de gemachtigde met hun specifieke situatie heeft rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing in elk geval artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM evenals de artikelen 62, §2 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52/3, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Verder wordt in het bestreden bevel gesteld dat op 29 mei 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing werd genomen inzake het verzoek om internationale bescherming, dat op 21 februari 2020 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen, dat de eerste verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en, concreet, dat de eerste verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt tot slot gesteld dat aan de eerste verzoekende partij een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partijen menen dat, gelet op de vermelde motieven in de bestreden beslissing die enkel betrekking hebben op de afwezigheid van een geldig verblijfsrecht, op geen enkele manier blijkt dat bij het nemen van de verwijderingsbeslissing met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij werd rekening gehouden, dat er evenmin werd rekening gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen en hun gezondheidstoestand, dat de gemachtigde, via de verplichting tot formele motivering, in elk geval uitdrukkelijk dient te motiveren op welke wijze werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de eerste verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zodat aan de verplichting van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM werd voldaan.

4.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4. De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

4.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

4.6. De verzoekende partijen menen dat de gemachtigde in elk geval heeft nagelaten om met de persoonlijke situatie van de eerste verzoekende partij rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing en wijzen in dit verband op de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, tevens de moeder van het gezin, en op de belangen van de minderjarige kinderen Zah. en Z. en hun gezondheidstoestand.

4.7. Wat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij betreft, stellen de verzoekende partijen dat de eerste verzoekende partij op 9 november 2019 in eigen naam een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dat deze aanvraag momenteel nog in behandeling is en dus nog niet werd beoordeeld door de verwerende partij, dat hierdoor ten onrechte geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, dat zij een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG), opgesteld door dokter O.A. toevoegde, dat dit SMG werd opgesteld op 19 september 2019 en voorzien van duidelijke identificatiegegevens, dat zij ook nog een tweede SMG, opgesteld door dokter O.A. toevoegde, dat dit SMG werd opgesteld op 16 juli 2019 en eveneens voorzien is van haar (duidelijke) identificatiegegevens, dat de eerste verzoekende partij naast de SMG'en nog verschillende bijlagen heeft gevoegd, dat met deze documenten haar medische situatie wordt beschreven, op basis waarvan de aanvraag werd ingediend, dat hieruit blijkt dat zij te kampen heeft met een ernstige mentale problematiek, depressie, omwille van de feiten waarmee zij werd geconfronteerd, dat de eerste verzoekende partij momenteel zwanger is, dat op geen enkele manier blijkt, gelet op de vermelde motieven in de bestreden beslissing die enkel betrekking hebben op de afwezigheid van een geldig verblijfsrecht, dat bij het nemen van de verwijderingsbeslissing met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij werd rekening gehouden.

De Raad stelt op grond van de stukken van het administratief dossier vast dat de eerste verzoekende partij op 12 november 2019 een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende, die op 25 maart 2020 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. In de ongegrondheidsbeslissing wordt verwezen naar het medisch advies van 24 maart 2020 waarin de ambtenaar-geneesheer tot volgend besluit komt: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Irak. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Irak).”* In het medisch advies wordt verwezen naar de documenten die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanhalen, met name naar de SMG'en van 16 juli 2019 en van 9 september 2019 van dokter O.A. en naar enkele andere medische verslagen, die werden gevoegd bij de aanvraag van 12 november 2019. Er wordt onder andere uiteengezet dat de eerste verzoekende partij een voorgeschiedenis heeft van uitgebreide psychosociale problemen en de dood van twee kinderen, dat zij heden een alleenstaande moeder is met twee probleemkinderen, dat zij lijdt aan PTSD, dat specialistische opvolging en behandeling niet is aangetoond, dat dit heden haar voornaamste problematiek is. In het medisch advies wordt vervolgens gesteld dat uit informatie afkomstig uit de MedCOI-databank kan geconcludeerd worden dat de eerste verzoekende partij de nodige behandeling kan krijgen voor haar PTSD in het thuisland, dat opvolging door een psychiater en specifieke psychotherapie evenals medicatie beschikbaar zijn. Eveneens wordt vastgesteld dat voornoemde zorgen en opvolging in het land van herkomst toegankelijk zijn voor de eerste verzoekende partij. In een e-mail van 29 april 2020 die zich in het administratief dossier bevindt, verklaart een beambte van het loket vreemdelingenzaken van het stadsbestuur Antwerpen dat zij voornoemde ongegrondheidsbeslissing op 29 april 2020 aangetekend heeft verzonden naar de eerste verzoekende partij. Eveneens bevindt zich in het administratief dossier een bewijs van een aangetekende zending aan de eerste verzoekende partij die werd afgeleverd op de post in Brussel op (datum onleesbaar) april 2020.

Gelet op het voorgaande, kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij stellen dat voornoemde aanvraag momenteel nog in behandeling is en dus nog niet werd beoordeeld door de verwerende partij. De Raad stelt verder vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met de gezondheidsproblematiek van de eerste verzoekende partij werd rekening gehouden. De Raad wijst erop dat alle door de verzoekende partijen aangehaalde elementen die betrekking hebben op de gezondheidsproblematiek van de eerste verzoekende partij, met uitzondering van haar zwangerschap, reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van

herkomst, met name in het kader van de beslissing naar aanleiding van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing heeft de eerste verzoekende partij, blijkens de gegevens waarover de Raad beschikt, (nog) geen beroep ingesteld.

Daargelaten de vraag of de ongegrondheidsbeslissing daadwerkelijk aan de eerste verzoekende partij werd betekend, tonen de verzoekende partijen ter gelegenheid van hun verzoekschrift overigens ook niet aan op welke manier de *“ernstige mentale problematiek”* van de eerste verzoekende partij haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst en de verwerende partij had kunnen beïnvloeden bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Ze maken dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

In zoverre de verzoekende partijen nog wijzen op de zwangerschap van de eerste verzoekende partij, stelt de Raad vast dat uit de stukken die de verwerende partij aan de Raad heeft bezorgd, blijkt dat de eerste verzoekende partij op 12 september 2020 beviel van een zoon. Ter zitting wordt dit door de verzoekende partijen bevestigd. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan welk actueel belang zij hebben bij het betoog dat de verwerende partij rekening diende te houden met de zwangerschap, nu niet langer blijkt dat de eerste verzoekende partij zwanger is.

4.8. Wat de gezondheidstoestand van hun dochter Z., geboren in 2015, betreft, zetten de verzoekende partijen uiteen dat de medische situatie van Z. ernstig is, dat ze werd gediagnosticeerd met cystic fibrosis (mucoviscidose) en thalassemia minor (een erfelijke ziekte waarbij de rode bloedkleurstof niet goed wordt aangemaakt), dat zij door de aandoening een uitgebreide opvolging en behandeling dient te ondergaan, dat ze daarbij wijzen op de meest recente medische informatie van Z., zoals gevoegd bij het verzoekschrift, dat door Dr. M.L. van het UZA Kinderpneumologie wordt geattesteerd dat Z. een ernstige vorm van mucoviscidose heeft gebaseerd op enerzijds haar genotype maar ook qua kliniek, dat dit een uitgesproken therapienood creëert en een intensieve opvolging in een erkend gekwalificeerd mucoviscidosecentrum met aandacht voor urgente opvang bij acute exacerbaties, dat dokter M.L. vervolgt dat mucoviscidose een zeer ernstige aangeboren, genetische aandoening uitmaakt met progressieve deterioratie, dat het belang van een onderhoudsbehandeling en opvolging om de klinische achteruitgang te voorkomen dan ook geen betoog hoeft, dat omwille van deze reden het verderzetten van de huidige behandeling en opvolging cruciaal is voor Z. om de spectaculaire verbetering die ze hierdoor bij haar hebben bereikt de vorige maanden verder te kunnen behouden en haar toe te laten ook verder eindelijk aan het dagelijkse, schoolse leven te kunnen deelnemen, dat dokter M.L. stelt dat de behandeling van mucoviscidose momenteel op een keerpunt is gekomen met de ontwikkeling van innovatieve medicatie op basis van CFTR-modulatoren die het primaire defect op medicamenteuze wijze kunnen herstellen, dat verschillende van deze modulatoren reeds of in de naaste toekomst beschikbaar zullen zijn in België, dat deze medicatie de toekomst voor patiënten met hetzelfde genotype als Z. aanzienlijk zal veranderen, maar de beschikbaarheid van deze producten in de niet-Westerse wereld vermoedelijk nog zeer lang op zich zal laten wachten.

Waar de verzoekende partijen menen dat zij hadden kunnen wijzen op de meest recente situatie van Z., stelt de Raad vooreerst vast, op grond van de stukken van het administratief dossier, dat de eerste verzoekende partij op 13 augustus 2019 voor haar minderjarig kind Z. een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende, die op 14 oktober 2019 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en waarbij onder verwijzing naar het medisch verslag van 11 oktober 2019 wordt gesteld dat de ambtenaar-geneesheer tot volgend besluit komt: *“Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de mucoviscidose en de thalassemia minor bij Z. (...) geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Irak. Derhalve is er vanuit medisch oogpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of het land van terugname, nl. Irak.”* In het medisch advies wordt uiteengezet dat Z. leidt aan mucoviscidose en aan thalassemia minor, dat uit het voorliggend medisch dossier geen medische contra-indicatie blijkt om te reizen, dat uit de informatie afkomstig uit de MedCOI-databank kan geconcludeerd worden dat opvolging en behandeling in een multidisciplinaire setting in een voor mucoviscidose gespecialiseerde afdeling in Irak in het Central Child Teaching Hospital, evenals testen voor antibioticaresistentie, een neusdouche en zoutoplossing, 6% Mucoclear aerosol, pancreatine, ursodeoxycholzuur en de vitamines A, D, E en K beschikbaar zijn, dat men aldus concluderend kan stellen dat de nodige medische zorgen beschikbaar zijn in Irak. Eveneens wordt vastgesteld dat voornoemde zorgen en opvolging in het land van herkomst toegankelijk zijn voor Z. Het beroep tegen voornoemde ongegrondheidsbeslissing van 14 oktober 2019 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 237 541 van 26 juni 2020.

In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat Z. werd gediagnosticeerd met cystic fibrosis (mucoviscidose) en thalassemia minor (een erfelijke ziekte waarbij de rode bloedkleurstof niet goed wordt aangemaakt), dat zij door de aandoening een uitgebreide opvolging en behandeling dient te ondergaan, dat door Dr. M.L. van het UZA Kinderpneumologie wordt geattesteerd dat Z. een ernstige vorm van mucoviscidose heeft gebaseerd op enerzijds haar genotype maar ook qua kliniek, dat dit een uitgesproken therapienood creëert en een intensieve opvolging in een erkend gekwalificeerd mucoviscidosecentrum met aandacht voor urgente opvang bij acute exacerbaties, dat dokter M.L. vervolgt dat mucoviscidose een zeer ernstige aangeboren, genetische aandoening uitmaakt met progressieve deterioratie, dat het belang van een onderhoudsbehandeling en opvolging om de klinische achteruitgang te voorkomen dan ook geen betoog hoeft, dat omwille van deze reden het verderzetten van de huidige behandeling en opvolging cruciaal is voor Z. om de spectaculaire verbetering die ze hierdoor bij haar hebben bereikt de vorige maanden verder te kunnen behouden en haar toe te laten ook verder eindelijk aan het dagelijkse, schoolse leven te kunnen deelnemen, beperken zij zich tot het herhalen van de elementen die voorlagen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die dus reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad herhaalt dat uit voornoemde ongegrondheidsbeslissing en het medisch advies waarnaar deze beslissing verwijst, blijkt dat de nodige medische zorgen in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn voor Z. zodat er vanuit medisch oogpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Irak.

Waar de verzoekende partijen verder stellen dat dokter M.L. stelt dat de behandeling van mucoviscidose momenteel op een keerpunt is gekomen met de ontwikkeling van innovatieve medicatie op basis van CFTR-modulatoren die het primaire defect op medicamenteuze wijze kunnen herstellen, dat verschillende van deze modulatoren reeds of in de naaste toekomst beschikbaar zullen zijn in België, dat deze medicatie de toekomst voor patiënten met hetzelfde genotype als Z. aanzienlijk zal veranderen, maar de beschikbaarheid van deze producten in de niet-Westerse wereld vermoedelijk nog zeer lang op zich zal laten wachten, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partijen zich beperken tot een vermoeden dat de beschikbaarheid van *“innovatieve medicatie”* in de niet-Westerse wereld nog zeer lang op zich zal laten wachten. Zij maken dit geenszins aannemelijk, zodat zij evenmin aantonen dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing of hierover te motiveren. Bovendien merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De verzoekende partijen tonen niet aan dat er *in casu* sprake is van een zeer uitzonderlijk geval.

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met de gezondheidsproblematiek van Z. rekening werd gehouden en dat de eerste verzoekende partij, door middel van de aan haar betekende voormelde beslissing naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 13 augustus 2019, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom de gezondheidstoestand van Z. volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Het door de verzoekende partijen ingestelde beroep tegen de beslissing van 14 oktober 2019 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 237 541 van 26 juni 2020.

Gelet op het feit dat de elementen betreffende de gezondheidstoestand van Z. reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de eerste verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanhalen die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de gezondheidstoestand van Z. nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

4.9. De verzoekende partijen wijzen tot slot nog op de gezondheidstoestand van hun andere dochter, Zah., geboren in 2016, en stellen dat de medische situatie van Zah. ernstig is, dat zij op 28 juni 2016 werd geboren na een zwangerschap van zeven maanden, dat bij de geboorte een rectale prolaps DD

Hirschsprung werd vastgesteld, dat de eerste verzoekende partij haar niet heeft laten opereren hiervoor, gelet op het overlijden van haar broer tijdens de OK voor Hirschsprung, dat er ook sprake zou zijn van een achterliggende ontwikkeling omdat Zah. amper spreekt, dat Zah. wordt opgevolgd door dokter A.J., dat door deze dokter een onderzoek werd uitgevoerd, zoals genoteerd in een omstandig verslag van 17 juli 2019, dat voornoemde dokter als besluit meent dat er vermoedelijk sprake is van autisme, dat er een doorverwijzing werd bevolen voor ontwikkelings- en gedragsonderzoek, dat Zah. momenteel twee soorten medicatie neemt: ferricure en foliumzuur, dat de behandeling die zij zal dienen te ondergaan, temeer indien het vermoeden van autisme wordt bevestigd, levenslang van aard is, dat deze behandeling tevens noodzakelijk is, dat zonder de nodige en gepaste stimulatie, een stop in de ontwikkeling van Zah. te verwachten is, zoals vermeld op het SMG.

De Raad stelt vast dat *in casu* blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van Zah. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de eerste verzoekende partij op 13 augustus 2019 in naam van haar minderjarig kind Zah. een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende en dat de verwerende partij op 14 oktober 2019 de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. De verzoekende partijen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, die het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 237 540 van 26 juni 2020 verwierp. In voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing wordt verwezen naar een medisch advies van 11 oktober 2019 waarin de ambtenaar-geneesheer stelt dat hij uit het SMG van 22 juli 2019 en de medische stukken van dokter A.J. van 17 juli 2019 en van dokter K.K. van 7 december 2018 weerhoudt dat het gaat om een meisje van drie jaar en twee maanden met een vermoeden van autismespectrumstoornis met mentale retardatie, dat er nog geen diagnose kan weerhouden worden, dat er geen medische behandeling werd ingesteld, dat hij aldus vaststelt dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De onontvankelijkheidsbeslissing en het medisch advies werden aan de eerste verzoekende partij betekend, zodat zij kennis had van de motieven. De Raad herhaalt dat het beroep tegen voornoemde beslissing op 26 juni 2020 door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 237 540.

Waar de verzoekende partijen betogen dat Zah. op 28 juni 2016 werd geboren na een zwangerschap van zeven maanden, dat bij de geboorte een rectale prolaps DD Hirschsprung werd vastgesteld, dat de eerste verzoekende partij haar niet heeft laten opereren hiervoor, gelet op het overlijden van haar broer tijdens de OK voor Hirschsprung, maken zij de beschreven gezondheidsproblematiek vooreerst niet aannemelijk. Bovendien tonen zij niet aan op welke wijze deze gezondheidsproblematiek een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat en het nemen van de thans bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat er ook sprake zou zijn van een achterliggende ontwikkeling omdat Zah. amper spreekt, dat Zah. wordt opgevolgd door dokter A.J., dat door deze dokter een onderzoek werd uitgevoerd, zoals genoteerd in een omstandig verslag van 17 juli 2019, dat voornoemde dokter als besluit meent dat er vermoedelijk sprake is van autisme, dat er een doorverwijzing werd bevolen voor ontwikkelings- en gedragsonderzoek, dat Zah. momenteel twee soorten medicatie neemt: ferricure en foliumzuur, dat de behandeling die zij zal dienen te ondergaan, temeer indien het vermoeden van autisme wordt bevestigd, levenslang van aard is, dat deze behandeling tevens noodzakelijk is, dat zonder de nodige en gepaste stimulatie, een stop in de ontwikkeling van Zah. te verwachten is, zoals vermeld op het SMG, beperken zij zich tot het herhalen van de elementen die voorlagen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die dus reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met de gezondheidsproblematiek van Zah. rekening werd gehouden en dat de eerste verzoekende partij, door middel van de aan haar betekende voormelde beslissing naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 13 augustus 2019, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom de gezondheidstoestand van Zah. volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Het door de verzoekende partijen ingestelde beroep tegen de beslissing van 14 oktober 2019 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 237 540 van 26 juni 2020. De verzoekende partijen beperken zich tot het herhalen van de elementen die voorlagen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die dus reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Zij stellen niet dat bepaalde elementen nieuw zijn ten opzichte van de laatste aanvraag van 13 augustus 2019. Zij wijzen slechts opnieuw op het vermoeden van autisme, waarbij het bevestigen van het vermoeden in het onderhavig verzoekschrift nog steeds een hypothese is. Gelet op

het feit dat de elementen betreffende de gezondheidstoestand van Z. reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de eerste verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanhalen die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de gezondheidstoestand van Zah. nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

4.10. Uit het betoog van de verzoekende partijen kan niet opgemaakt worden met welke elementen van de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij of van de dochters Z. en Zah. de verwerende partij onvoldoende rekening zou gehouden hebben en dewelke van invloed zouden kunnen geweest zijn op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Noch in het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen aanwezig zijn in hoofde van de eerste verzoekende partij of haar twee dochters die betrekking hebben op hun gezondheidstoestand die een invloed zouden kunnen hebben op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

4.11. Ter gelegenheid van hun verzoekschrift tonen de verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval sprake is van concrete elementen betreffende het gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind, verschillend van de gezondheidstoestand van voornoemde kinderen, waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partijen wijzen er ter zitting nog op dat een derde kind werd geboren op 12 september 2020 en dat voor dit kind een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Daar de geboorte van het kind en het daaropvolgend verzoek om internationale bescherming dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij hiermee op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden of hierover niet heeft gemotiveerd.

In zoverre de verzoekende partijen in het kader van het hoger belang van het kind nog wijzen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partijen zich alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kunnen beroepen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, in België verbleef met haar twee minderjarige kinderen Z. en Zah. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat afdoende blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de gezinseenheid en met het hoger belang van de kinderen, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan.

De Raad merkt nog op dat uit de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 15 april 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en met het gezins- en familieleven, met name als volgt:

*" - Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van beide kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.
- Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen Zij maken allen het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Bij het CGVS verklaarde betrokkene een relatie in België te hebben en samen te wonen. Er zijn in het dossier echter geen bewijzen van een stabiele en duurzame relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaart, is op zich onvoldoende om van een stabiele en duurzame relatie te getuigen. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor bij de DVZ gehuwd te zijn en dat haar man nog in het land van herkomst verblijft. Bovendien kreeg de persoon, met wie betrokkene verklaarde een relatie te hebben, reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten."*

De Raad stelt aldus vast dat uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van het kind evenals het gezinsleven van de eerste verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat het in het belang van de kinderen is om bij de moeder te blijven en

mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij allen het voorwerp uitmaken van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat bijgevolg de gezinskern behouden blijft. Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

Met hun betoog in het verzoekschrift tonen de verzoekende partijen geenszins aan waarom het gezins- en familieleven van de eerste verzoekende partij en de kinderen van de verzoekende partijen of het hoger belang van die kinderen, de *in casu* bestreden beslissing in de weg staan.

4.12. Gezien de verzoekende partijen geenszins aantonen dat met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, van Zah. en van Z. geen rekening werd gehouden en zij voorts niet aantoont met welke andere relevante elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, tonen zij een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- of motiveringsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan.

4.13. Artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de eerste verzoekende partij en de minderjarige kinderen in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partijen verliezen uit het oog dat het aan hen toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partijen thans geen begin van bewijs naar voor brengen teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

In de mate dat de verzoekende partijen wijzen op de gezondheidsproblematiek van de eerste verzoekende partij, blijkt uit wat voorafgaat dat haar medische problematiek reeds in het licht van artikel 3 van het EVRM werd beoordeeld in het kader van de aanvraag van 12 november 2019 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 25 maart 2020 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Voor zover de verzoekende partijen wijzen op de gezondheidsproblematiek van hun kinderen, blijkt uit wat voorafgaat dat hun medische problematiek reeds in het licht van artikel 3 van het EVRM werd beoordeeld in het kader van de aanvragen van 13 augustus 2019 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij de ene aanvraag onontvankelijk en de andere ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 14 oktober 2019. De beroepen tegen deze twee beslissingen werden op 26 juni 2020 door de Raad verworpen bij arresten nrs. 237 540 en 237 541. De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat er heden alsnog een risico, in hoofde van de eerste verzoekende partij, van Z. en/of Zah. bestaat, om bij een terugkeer naar het land van herkomst te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

4.14. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. Gezien de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat er bepaalde elementen (nog) niet werden beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM voor het nemen van de bestreden beslissing, tonen zij niet aan dat de verwerende partij gehouden was omtrent artikel 3 van het EVRM te motiveren in de bestreden beslissing.

4.15. Gelet op het voorgaande wordt evenmin een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

4.16. De verzoekende partijen beroepen zich nog op een schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht. De verzoekende partijen betogen dat zij verschillende feitelijke elementen hadden kunnen aanreiken die de besluitvorming konden beïnvloeden.

Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partijen kunnen bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partijen ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partijen *in casu* specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

4.17. De verzoekende partijen menen dat zij, als zij gehoord waren geweest, hadden kunnen wijzen op de zwangerschap van de eerste verzoekende partij sinds begin januari 2020 en op de meest recente medische situatie van Z., zoals die reeds werd uiteengezet in punt 4.8.

De verzoekende partijen maken, zoals uiteengezet in punt 4.7., niet aannemelijk dat zij heden nog een belang hebben bij het betoog dat zij hadden kunnen wijzen op de zwangerschap van de eerste verzoekende partij, nu de eerste verzoekende partij reeds bevallen is en aldus niet langer zwanger is.

Wat betreft de medische situatie van Z., herhaalt de Raad dat de eerste verzoekende partij op 13 augustus 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische problematiek van Z. De eerste verzoekende partij kon in deze verblijfsprocedure naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de gezondheidstoestand van Z. en alle redenen betreffende diens medische situatie aanbrengen die kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde minister zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verwerende partij naar aanleiding van de voornoemde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Irak, dat derhalve uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat Z. lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch dat Z. lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. De verzoekende partijen tonen, gelet op hetgeen uiteengezet werd in punt 4.8., niet aan dat er nog nieuwe elementen zijn die zij niet had aangehaald in voornoemde aanvraag van 13 augustus 2019, die nog niet werden beoordeeld en die het nemen van de thans bestreden beslissing konden beïnvloeden. De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat indien zij gehoord zou zijn, zij specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden.

4.18. Een schending van het hoorrecht en van de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht blijkt dan ook niet.

4.19. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER